

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra FRAGMENTER AF DEN SPANSKE KRØNIKE

Citation: Bagger, Carl: "Udvalgte Skrifter", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. 213. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621536583040/facsimile.pdf> (tilgået 30. november 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

FRAGMENTER AF DEN SPANSKE KRØNIKE.

I kjender Alle den berømte *Cid!* —
Naar Driveren paa Pyrenæerbjerget
Sit Muuldyr fører nedad Skrænterne,
Da synger han ei om Napoleon —
O nei, han synger om Rodrigo Diaz,
Benævnet Cid; skjøndt Helten leved i
En længst henrunden Tid, besynges *han*,
Og dog har vor Tid havt en Palafox!

Hvad synges da vel om Rodrigo Diaz?
Der synges om hans Elskov til Ximena,
Der synges om, hvor smuk Ximena var —
Drøm Dig fra Danmark ned til Spaniens Himmell

I.

Betænksom sad i guldbetrukne Sal
Ximena, tramped svagt med liden Fod
Og lytted efter sin Rodrigos Trin
Og høiede det skønne Hoved ned,
For om hun muligt kunde snappe op
En Lyd, en Klirren af hans gyldne Sporer,
En Raslen af hans Klinge stødt mod Væggen,
En Susen af hans mørkblaae Fløielskaabe; —
Men Trinet taug og Sporen klirred ikke,
Og Klingen rasled ei og taus var Kaaben,
Og Alt var tyst, som dengang Herrens Aand
Ved Skabelsen hensvæved over Vandet —
Da glimted Taaren udaf Pigens Øine:
»Forlænge lader han idag mig vente —
Hvad forårsager vel Rodrigos Stolthed?

Hans Skjønhed dog vel ei? det er jo kun
En gammel Egenskab — Narcissus var det.
Hans Viisdom? Salomon var visere.
Hans ædle Herkomst? Alt Achilles stammed
Fra lutter Konger ned. Hans Tapperhed?
Hispanien har ingen feige Sønner.
Alt det, hvorpaa sin Stolthed han begrunder,
Er gammelt, gammeldags og længst nedarvet!«

End meer hun klaged i sin Eensomhed:
»To Gange har hans Falk alt slaaet ned
I Gaarden paa min Dueflokk; idag
Har med sin Klo den qvalt min Yndlingsfugl —
Den, som ei styrk kan sin egen Falk,
Fortjener ei de gyldne Riddersporer,
Ei noget Haandtryk af en trofast Ven,
Og ei et Kys af nogen Piges Mund!«
Men da stod smilende Rodrigo Diaz
I Døren, som han havde holdt paaklem;
Han tog Baretten af med hviden Fjerbusk
Og hviskede med Trods de stolte Ord:
»Og dog gav Kongen mig den gyldne Spore,
Tidt trykked Prindsene dog denne Haand,
Og ikke sjeldent kyssed mig Ximena!«

Men paa hans Skulder sad den hvide Falk
Med brune, menneskeligtkloge Øine,
Med gule Been, den kostelige Falk,
Nedbragt til Spaniens rige, varme Klima,
Ned til Orangens og Cypressens Zone,
Fra Øen Island, hvor de varme Kilder kaage
Dybt under Jorden, men hvor Overfladen
Er skjult af Sneens sølverhvide Lillier

Og savner ellers alle grønne Urter.
Han tog den hvide Falk fra Skulderen
Og knuste den mod Marmorfliserne:
»Der ligger Falken« — sagde muntert han —
»Vær nu ei længer vred paa Falkens Eier,
Nu skal den meer ei jage Dine Duer.
Du havde mistet jo Din Yndlingsfugl,
Jeg vilde derfor ogsaa miste min,
I Stort og Lidet skal vi være eens!« —

»Dog« — sagde pludselig han alvorfuld —
»Pas paa, Ximena, om en føie Tid
Vil Strid der opstaae mellem vore Fædre.
Da skal, i Andres Paasyn, ogsaa vi
See dobbelt koldt og vredent til hinanden;
Og Du skal saadan i Din Kjole tage
Paa begge Sider, gaac to Skridt tilbage,
Og neie stift og fornemt for Rodrigo.
Og jeg skal trække lidt paa Overlæben
Og bukke saare dybt; ja stundom skal
Jeg gaac foruden Hilsen Dig forbi
Og lade som med Villie jeg det gjorde,
Og Du skal vende Dig til Infantinden
Og tale ilde om »den stolte Dreng« —
Og det skal vare ved den ganske Dag!
Men hen mod Aften, elskede Ximena,
Naar Solen synker, er vi meer ei vrede,
Da lægge vi Forstillelsen tilside;
Da sniger jeg mig ind i Slottets Have
Og synger Sange under Vinduet,
Og lidt Du lytter da til Citharen,
Dog ei for længe, sagte sniger Du
Paa lette Fodspids Dig ned til Rodrigo —

Vee den, der tør forstyrre Dig og mig,
Naar taase ved Jasminerne vi sidde —
Den Lykke vare skal den ganske Aften!
Men naar den første Nattens Stjerne kommer
Og skræmmer bort mig fra Din elskte Nærhed,
Da skilles vi, da gaae vi Hver til sit —
Dog det skal ikke vare ved bestandig.
Snart fører jeg min Brud hjem til min Borg —.

Da hørtes Fodtrin udenfor paa Gangen —
Ximenas Moder vil sin Datter see!
Da sprang Rodrigo Diaz ned i Haven:
Fjerbusken vaied og hans Klinge rasled
Og Vinden sused i hans Fløielskaabe;
Men for sin Moder dybt Ximena neied,
Bad om Velsignelsen og gik tilsengs.

2.

Og Zaragoza var i Maurerhænder;
Almoctad hed den alderstegne Konge.
Hvor gammel han end var, saa var hans Sjæl
Dog ung og kraftig; Haanden længtes efter
Erobringer, den vilde herske over
Det hele Spanien, ei kun en enkelt By.

Almoctad klædte som Zigeuner sig,
Achmed, hans Søn, iførtes samme Dragt;
Formummede da ginge Søn og Fader,
Som Speidere paa Veien hen til Burgos.
Men Achmed tog til Orde: »Herre Fader,
Profeten byder Aabenhjertighed,
Men Du gaaer skjult tilværks. Profeten byder: